

Nici prin putere, nici prin tărie

Luni, 24 aprilie 2006

Gili Cârstea

Unii speră, iar alții se roagă ca Dumnezeu să intervină în treburile planetei, cu violență dacă altfel nu se poate, spre a pune capăt fărădelegii, păcatului și suferinței. Ei citează versete în care se spune că Dumnezeu va face dreptate urmașilor Săi și va pedepsi pe călcătorii legii Sale.

Dar ceea ce dorește Dumnezeu să realizeze pe planeta aceasta și în vastul Său univers nu se poate face prin putere sau tărie, ci doar prin lucrarea Duhului Său – susurul blând al adevărului adus în fața conștiinței. Lucrurile pe care le consideră Domnul importante, și pentru care Fiul Său iubit a fost dispus să Se sacrifice, sunt dragostea, încrederea, pacea și liberatea. Acestea nu pot fi produse decât prin metodele specifice Duhului Sfânt și sub nicio formă pe căile noastre favorite: constrângere, amenințare, forță.

Copiii Săi din toate timpurile au crezut că aceste metode sunt legitime, și așteptau ca Dumnezeu să le folosească pentru binele lucrării Sale. El S-a coborât uneori la nivelul așteptărilor lor. A folosit amenințarea, constrângerea și violența spre a le trezi interesul pentru tensiunile din marea controversă. I-a amenințat cu pedepse din ce în ce mai umilitoare, până când El însuși a ajuns să Se întrebe: “Ce pedepse noi să vă mai dea, când voi vă răzvrățiți din ce în ce mai rău? Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte!” (Isa 1:5). Dar ei nu au înțeles că această cale este neproductivă.

Actele violente din trecut, pe care ei le vedeau declanșate de Dumnezeu, precum potopul, Sodoma și Gomora, invaziile străine, nu au reușit să-i convingă pe oameni să-L iubească pe Dumnezeu și să-L asculte. Ele nu au avut niciun efect în această direcție, ba din contră, au produs mai multă împotrivire și fărădelege.

Din cauza idolatriei, poporul lui Dumnezeu a fost dus în robie de babilonieni. A folosit la ceva pedeapsa aceasta? S-au întors din robie și au continuat să facă exact la fel, ba chiar mai rău.

Poate semnele și minunile vor avea un efect mai sigur? Pe câți au convins ele să-L iubească și să-L asculte pe Dumnezeu? “Un neam viclean și preacurvar cere un semn.” Dar nu i s-a dat decât semnul profetului Iona, și nici pe acela nu l-au înțeles.

Dacă avem ochi să vedem, istoria demonstrează că amenințările, pedepsele și folosirea violenței nu dau rezultate în acest domeniu sensibil al inimii. Ele pot uneori să atragă atenția celor mai obtuzi, dar pe termen lung ele nu fac decât să împietrească și mai mult în rebeliune.

Priviți ce se întâmplă chiar în zilele noastre. Cutremure, tsunami, atacuri “teroriste,” uragane nimicitoare, despre care teologi proeminenți spun că sunt produse de mânia lui Dumnezeu, ce contribuție au ele la întoarcerea oamenilor spre Dumnezeu și dragostea Sa? Puterea și tăria nu dau rezultate pe termen lung.

Spre a atrage atenția copiilor Săi, Dumnezeu ar putea folosi orice fel de metode bazate pe tărie sau putere, semne și minuni, vindecări și miracole, pedepse și amenințări, dar toate acestea nu sunt în stare să producă cetățeni ai unei împărății în care domnește neprihănirea. Mânia și forța constrângătoare nu pot produce o inimă nouă și un duh nou și statornic. Acestea sunt rodul implantării în sufletul omenesc a caracterului lui Dumnezeu, prin intermediul Duhului Sfânt și printr-o permanentă admirație față de neprihănirea lui Hristos.

Israel a reușit de multe ori să alunge pe Dumnezeu din mijlocul lor, rămânând astfel sub controlul nemilos al lui Baal, iar ei au crezut că nenorocirile care se abat peste ei sunt produse de un Dumnezeu gelos, care nu suportă trădarea. Baal a ajuns să-și deghizeze strategiile așa de bine, încât teologii poporului ales nu sesizează amprentele lui la locul tragediilor planetare nici chiar în ziua de azi.

Dumnezeu încearcă acum pe diverse căi conforme cu neprihănirea să ne ajute să înțelegem că El nu folosește forța în relațiile Sale cu ființele create. Iar noi călcăm cu aceeași inconștiență pe drumul ales de Israel, fără măcar să bănuim că repetăm istoria pe care nu o cunoaștem: “Dar ei n-au vrut să ia aminte, ci au întors spatele, și și-au astupat urechile ca să n-audă. Și-au făcut inima ca diamantul de tare, ca să n-asculte Legea, nici cuvintele pe care li le spunea Domnul oștirilor, prin Duhul Său, prin proorocii de mai înainte. Din pricina aceasta Domnul oștirilor S-a aprins de o mare mânie. Când chema El, ei n-au vrut să-asculte. ‘De aceea nici Eu n-am vrut să-ascult, când au chemat ei, zice Domnul oștirilor’” (Zah 7:11-13).

Dumnezeu nu Se va opri din eforturile Sale de a câștiga inima copiilor Săi decât atunci când “Duhul și Mireasa” vor zice: “Suficient. Ai făcut tot ce se putea face, s-au epuizat toate mijloacele conforme cu neprihănirea. Cine este întinat să se întineze și mai departe, cine este sfânt să se sfințească și mai departe.”

Întrebarea care ne frământă este: Când va reuși Mireasa să înțeleagă că Dumnezeu nu va folosi constrângerea spre a-i câștiga inima și a o forța să se maturizeze?